

И така, презъ най-лоша зима, безъ топли дрехи, безъ ржавици и качулки, окжсани и гладни, Сливенци, тѣзи храбреци, се хвърлиха въ борба съ снѣжнитѣ виелици и четири денонощия се бориha не толкова съ врага, колкото съ природнитѣ стихии. Пжтъ за тѣхъ нѣмаше, обози и връзка никаква. Презъ дълбокиѣ снѣжни прѣспи, бури и виелици, при нетърпимъ студъ, тѣ преминаха билото на високата планина и се спуснаха въ дивната Бѣлодринска долина. Въ борбата си съ снѣжнитѣ виелици и бури Сливенци, всички до единъ, доказаха, че българскиятъ войникъ умѣе да побеждава природнитѣ стихии така, както и врага. Този походъ нѣма равенъ на себе си не само въ нашата военна история, но изобщо въ военната история.

Сливенци, бждете горди!

На квартири полкътъ остана до 28 ноемврий. Презъ това време войниците се устройваха на квартири, почиваха си, почистваха оржжието си, реквизираха хранителни и фуражни запаси и събираха разхвърленитѣ и заровени отъ бѣгащата сръбска армия бойни материали.

Въ този далеченъ край — дивната Бѣлодринска долина — окончателно се реши сждбата на сръбската армия. Тя бѣ окончателно разбита, деморализирана, обърната на безпоредъчна тълпа, неспособна за сериозни действия. Всичко, каквото сѣрбитѣ бѣха успѣли да домъкнатъ до тукъ (бойни материали, камиони, коли и др.), бѣ разхвърлено по пжтищата, изъ рѣкитѣ и горитѣ. Цѣлата долина, като се почне отъ Суха рѣка до Призренъ—Дяково—Раховци, бѣ буквално осѣяна съ бойни материали. Цѣли месеци нашитѣ войски заедно съ мѣстното население събираха разхвърленитѣ трофеи. Въ Призренъ и околността 3-а дивизия взе повече отъ 15,000 пленници, 40 орждия и гаубици, повече отъ 20,000 пушки и голѣмо число снаряди и патрони. На 15 ноемврий Н. В. Кралъ Петъръ съ Престолонаследника и Пашичъ напустнали Призренъ силно развълнувани и избѣгали съ коне къмъ Люмъ Куле.

По случай тази голѣма победа Негово Величество Царьтъ изпрати до началника на 3-а дивизия на 17 ноемврий следната телеграма:

„Днесъ получихъ известието за последнитѣ Ваши победи, завършени тѣй блѣскаво съ унищожението ядрото на сръбската армия въ дивната Бѣлодринска долина, далечъ тамъ задъ Шаръ планина. Отъ 5 октомврий т. година, когато бѣхъ при Вашата славна дивизия, и до днесъ непрекъснато следихъ какви сж Вашитѣ храбреци. Презирайки всички лишения и грозния студъ, сражавайки се денонощно, пребродиха гори и висоти, непристѣпни снѣжни планини и турихте край на съществуването на измѣнническата сръбска армия. Благодаря Ви отъ сърдце. Предайте моята гореща благодарностъ и моя възторгъ отъ Вашитѣ славни балканци.

ЦАРЬТЪ“